

Nekoč smo luščili grah in se lenili v senci. Sivka in Lisa sta pobirali luške, kradli tudi stročje — z eno besedo: bili sta kolikor mogoče v naši bližini.

Nekdo se spomni, ali ne bi enkrat vpregli tudi naših ovac. Ah, te bi peljali, in mi bi se lahko štirje vozili v zeleni svoji kočiji! In od tega hipa ni šlo več luščenje izpod rok. Nič več, vse zaman! Mamica nas je karala, dekla in stara delavka sta nam obetali brezovke in nam odrekli jabolk. Ali vse zaman! Ta misel je imela veljavo pri nas! Uresničiti smo jo hoteli, smo jo morali. Peljati se z volnenasto vprego — to bo divno, to bo prijetno. Kdo se je že vozil? Nihče! Kako bi mogli dalje luščiti grah in mirno sedeti? V resnici, ni nam dalo miru. Porazgubili smo se eden za drugim, kmalu so bile mamica, dekla in delavka same. Mi pa smo imeli važno posvetovanje za hišo, kako vprežemo Sivko in Liso.

Sklep je storjen, načrt odobren, in hajdi na delo! Razdelili smo si ga. »Ti, brat«, smo dejali, »pojdeš po konopcev. Vidva, Anica in Francek, gresta v vežo po voz. Jaz pa grem po peharje.« V kašči, kjer je žitnica in kjer se spravlja tudi semtertja stara šara, sem videl že davno par preluknjanih peharjev. Te sem vzel, to so bili komati.

Zvodili smo za hišo ovci in pripeljali voziček, prinesli konopce in peharje. Vprega je bila popolna.

Že smo živeli v prešerni nadi, da se ponosno popeljemo s Sivko in Liso vsi štirje pred mater.

Ali . . . ali z mesta ju nismo spravili. Vpregli smo ju sicer, ali z mesta ju nismo spravili. Ena je vlekla tja, druga sem. K vsaki se je postavil eden, da jo vodi . . . Ali nič . . . nikamor . . . Kaj hočemo narediti? Vsi smo bili upehani in obupani . . . Naveličali smo se, in zdi se mi, da smo jo potegnili k mamici po kruha in smetane. Smetane sicer nismo dobili, ali kruh nam je vseeno teknil.

Vse poletje sta bili Lisa in Sivka nerazdružni od nas. Na jesen smo že nanji pozabljali. Jeli so ju rediti na tolščo, in o Božiču, ko koljemo pri nas, smo Sivko zaklali doma, Liso smo pa prodali.

To je bila tisto leto naša vprega. Radi smo jo imeli, z njo nam je poteklo veliko, veliko veselih dni. Za njimi nam je žal! Mesto Sivke in Lise smo dobili druge, dokler nismo dorasli. Ali mesto onih srečnih in veselih dni so prišla druga leta — polna skrbi, polna žalosti . . .

Selilkam.

Selijo se ptice
tja v tuje dežele,
čez plan in goró so
na jug odletele.

Oko pa za njimi
skriva mi uhaja,
in v tožnih spominih
se duša napaja.

Ah, da mi ni možno
za njimi, za njimi,
ubegniti mrazu,
ubegniti zimi!

Bogomila.

